

Μυτιληναίων· 368/7), *HOPOS* 22-25 (2010-2013) 46, στ. 11-14: [ἐπαινέσαι δέ] καὶ Δήμωνα ὄ[τι] ἀνὴρ ἀγαθός] ἐγένετο περ[ί] | [.....12.....]ΑΣΟΝΤΑΣΤΟ[.] | [.....12.....]αίων (τιμὲς ἀγνώστων· πρὶν ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 4ου αἰ. π.Χ.). Σὲ ὅλες τὶς γνωστὲς περιπτώσεις ποὺ τιμῶνται δευτερευόντως ἄλλα πρόσωπα ἢ φρασεολογία ποὺ μαρτυρεῖται γιὰ τὴν ἀπονομὴ τοῦ ἐπαίνου εἶναι ἐπαινέσαι δέ καί.⁵ Ἀκολουθῶς, προτείνω τὴ συμπλήρωση [ἐπαινέσαι δέ καί] Μέδοντα. Στὴν ἀκραία περίπτωση ποὺ θεωρήσουμε ὅτι τὸ δημοσιευόμενο θραῦσμα ἀποτελεῖ τὴν πρώτη μαρτυρία τῆς παράλειψης τοῦ συνδέσμου καὶ πρὸ τῆς αἰτιατικῆς τοῦ ὀνόματος,⁶ τότε τὸ κύριο ὄνομα συμπληρώνεται ὡς [Διο]μέδοντα ἢ [Λαο]μέδοντα ἢ [Λεω]μέδοντα.

4/5 [.....11..... ὅτι] ἐστὶν ἄ· ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐλλειπόντων γραμμάτων μπορεῖ νὰ αὐξηθεῖ κατὰ ἓνα γράμμα, ἂν συμπληρώσει κανεὶς ἐστὶ ἀντὶ ἐστίν. Στὸ κενὸ τῶν 11 (12) γρ. ἐπιβάλλεται νὰ συμπληρωθεῖ ἓνας ὁμοίωτος προσδιορισμὸς στὴν αἰτιατικὴ τοῦ κυρίου ὀνόματος, πρβλ. *IG* I² 228.20-22: [ἐπαιν]έσαι δ[ὲ] κα[ὶ] Δήμων[α] τὸν ἀδ[ελφόν] τ[ὸν] Ἀ[ρχω]νίδ[ο] (τιμὲς Ἀρχωνίδου καὶ Δήμωνος· 385/4),⁷ *IG* II² 82.19-22: ἐπαινέσαι[ι δέ καί ..5...]ιο[.] τὸμ πα[τέ]ρα Ὀλ[ιάδο] ...6... ὅτι ἐστὶ ἀνὴρ ἀγαθ[ὸς] περὶ τὸν δῆ[μον] τὸν Ἀθην[α]ίων (προξενία Ὀλιάδου· 378/7), *IG* II² 124.10-12: ἐπαινέ[σαι] δέ καί Μ[έ]νωνα τὸν στρατηγ[ὸν] κ[αί] τὸς πρέσβεις τὸς πεμφ[θέ]ντας εἰ[ς] Κάρυστον (συμμαχία Ἀθηναίων καὶ Καρυστίων· 357 π.Χ.).

6-7 κα[.....20.....]ι ἐπὶ ξένια· ὅπωςδήποτε πρέπει κάπου νὰ συμπληρωθεῖ τὸ ἀπαρέμφοτο καλέσαι, συνδεόμενο μετὰ τὸ ἐπαινέσαι μετὰ τὸν σύνδεσμο καὶ ἢ μετὰ τὸν δέ, λ.χ. κα[ὶ] καλέσαι .....10..... κα[ὶ] ἐπὶ ξένια⁸ ἢ κα[λέ]σαι δέ .....11..... κα[ὶ] ἐπὶ ξένια. Ἐξακολουθεῖ πάντως νὰ παρέχει δυσκολία τὸ κενὸ τῶν 10 ἢ 11 γρ. ποὺ προκύπτει.

Προτείνω ὡς πιθανὴ τὴ συμπλήρωση κα[ὶ] τὸν ...7.... καὶ καλέσαι[ι] ἐπὶ ξένια, δηλ. ὁ σύνδεσμος νὰ συνδέει δύο ἐπιθετικούς προσδιορισμοὺς *δυνάμει τοῦ ἄρθρου* στὴν αἰτιατικὴ τὸν δῆμον: [ὅτι] ἐστὶν ἄ]νὴρ ἀγαθ[ὸς] περὶ τὸν δῆμ[ον] τὸν Ἀθην[α]ίων κα[ὶ] τὸν ...7.... καὶ καλέσαι[ι] ἐπὶ ξένια (στ. 4-7), πρβλ. *IG* II² 107.17-18: [ἐπαινέσαι] δέ καὶ Ἱερο[ί]ταν ὅτι ἐστὶν ἄ[ν]ηρ ἀγαθός περ[ί] τ[ὸν] δῆ[μον] τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸν Μυτ[ι]λη[να]ίων (τιμὲς Μυτιληναίων, 368/7· ὁ Ἱερόϊτας ἦταν ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς πρεσβείας τῶν Μυτιληναίων). Στὰ ἐλλείποντα 7 γρ. πρέπει νὰ

5. Γιὰ τὴ φρασεολογία βλ. A. S. Henry, *Honours and Privileges in Athenian Decrees. The Principal Formulae of Athenian Honorary Decrees*, Hildesheim 1983 (Subsidia Epigraphica 10) 4-5. Πρβλ. Βούλα Ν. Μπαρδάνη, Δύο νέα Ἀττικά ψηφίσματα, *HOPOS* 22-25 (2010-2013) 45-46.

6. Πρβλ. ὅμως καὶ τὸ ψηφίσμα *IG* II² 107, μετὰ τὸ ὁποῖο τιμῶνται οἱ Μυτιληναῖοι (368/7). Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπονομὴ τιμῶν στὸν δῆμο ἐπαινεῖται δευτερευόντως μετὰ τὸ ὄνομά του ὁ ἀρχηγὸς τῆς πρεσβείας τῶν Μυτιληναίων· ἡ φρασεολογία εἶναι ἢ ἀναμενόμενη, ἐπαινέσαι δέ καί (στ. 17: [ἐπαινέσαι] δέ καὶ Ἱερο[ί]ταν). Ἀκολουθεῖ ἢ πρόβλεψη γιὰ τὴν ἀναγραφὴ καὶ τὴν ἴδρυση τῆς στήλης (στ. 18-24) καὶ στὴ συνέχεια ὁ ἐπαινος τῶν Ἀθηναίων πρέσβων ποὺ ἐστάλησαν στὴ Μυτιλήνη, χωρὶς ὅμως νὰ περιλαμβάνεται τὸ καὶ στὴ φρασεολογία (στ. 24-25: ἐπαινέσαι δέ τοὺς πρέσβεις τοὺς | [πεμφ]θέντας εἰς Μυτιλήνην καὶ καλέσαι ἐπὶ δεῖπνον εἰς αὔριον).

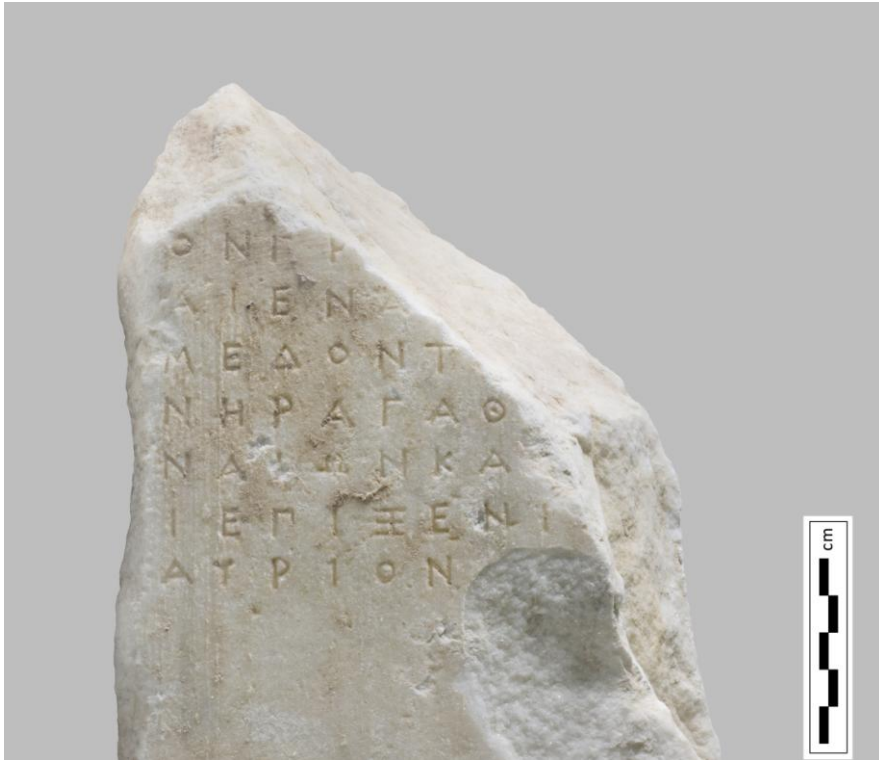
7. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀρχωνίδου Δήμων τιμήθηκε μετὰ διαφορετικὴ εἰσήγηση (*τροπολογία*). Τὸ ψηφίσμα ἀνεγράφη σὲ στήλη τὸ 385/4 (βλ. ff. b, στ. 8-10). Ὁ D. Lewis τὸ συμπεριέλαβε στὴν τρίτη ἐκδοση τῶν Ἀττικῶν προεκλειδίων ἐπιγραφῶν, ἐπειδὴ περιέχει ὄρους ποὺ ἦταν σὲ ἰσχὺ τὴν περίοδο τῆς Ἀθηναϊκῆς ἡγεμονίας (στ. 8-10). Ὁ Ἄγγελος Ματθαίου, Παρατηρήσεις εἰς ἐκδεδωμένα Ἀττικά ψηφίσματα (2ο τεύχος), *Γραμματεῖον* 2 (2013) 6, ἀποσυνέδεσε τὰ δύο θραύσματα (a, b) τοῦ ψηφίσματος, ἀποδεικνύοντας ὅτι δὲν ἀνήκουν στὴν ἴδια στήλη.

8. Ἐγκυστικὴ, ἐπειδὴ ἀρμόζει ἀκριβῶς στὸ κενό, θὰ φαινόνταν ἢ συμπλήρωση κα[ὶ] καλέσαι ...μέ]δοντα κα[ὶ] ἐπὶ ξένια, ποὺ προϋποθέτει ὅμως δύο ἐξαιρέσεις, (α) τὴν ἀπουσία τοῦ συνδέσμου καὶ στὸν στ. 4 καὶ (β) τὴν ἐπανάληψη τοῦ κυρίου ὀνόματος ἀντὶ τῆς παράλειψής του ἢ τῆς χρήσης τῆς ἐπαναληπτικῆς ἀντωνυμίας (αὐτόν). Ὁμολογῶ ὅτι δὲν βρήκα ἀκριβῆς παράλληλο τῆς φρασεολογίας ἐπαινέσαι δέ (καὶ) τὸν δεῖνα ... καὶ καλέσαι τὸν δεῖνα ἐπὶ ξένια (ἢ ἐπὶ δεῖπνον), δηλαδή ὁ ἐπαινούμενος νὰ κατονομάζεται καὶ μετὰ τὸ καλέσαι.

συμπληρωθεῖ τὸ κατὰ γενικὴ πληθυντικῶ ὄνομα τοῦ ἄλλου δήμου, με τὸν ὅποιο προφανῶς σχετιζόταν εὐθέως καὶ ὁ ἐπαινούμενος Μέδων.

Εἰκ. 1. Τὸ θραῦσμα τοῦ ψηφίσματος.

Εἰκ. 2. Ἡ ἐπιγραφή.